

הסברה בחו"ל - איך?

ביצועי שתי הנבחרות. בעוד נבחרת אחת - האש"פית-ערבית - מכדרת את כדור-התעמולה בדייקנות ל-מטרות, זו שלנו איבדה את הכדור, ונותרה קירחת מול יציעים בוחנים. זהו ניצחון טכני מוחץ לסילופים ולאי-האמת.

חסרה לנו אחדה בעולם, כאוויר לנשימה, וכל ניסיון מוצלח להשפיע על דעת-הקהל להתייחס לבעייה המיזרח-תיכונית והפנים-ישראלית לאחרונה, באובייקטיביות, היא מבורכת וחיונית.

דני קובו, פירוצה, איטליה

כ-20, "אסירים", לעבודות-חוץ בסביבות גשר-אריק. הקמנו "מחנה" שהיה מורכב משני אוהלים ל"אסירים" ואוהל קטן נוסף, ששימש כאוהל-מיטבה. התנאים היו יוצאים-מן-הכלל, בהתחשב בכך שכל "אסיר" קיבל מיטה ומזון גומאוויר.

ואם עד כאן לא אמרתם די, הרי אני מתכוון לחדהימכם בעובדה נוספת. מדי יומיים, ולעיתים (תלוי במזג-האוויר) מדי יום, עם תום העבודה, היתה משאית לוקחת אותנו לקיבוץ גדול, כדי שנוכל להתקלה, ונתן לנו אף זמן להתקשר הביתה, מהטלפון הציבורי שבמשק. נוסף על כל מה שצינתי קודם, לא מנעו מאיתנו באותה תקופה גם עיתונים יומיים, ואף הגדיל לעשות הקצין האחראי, שדאג לנו לטרנזיסטור, כדי שנהיה מעודכנים בחידושות.

אינני מתכוון להללות את הקורא בעוד תיאורים על קורותי בכלא, אני סבור שמה שתיארתי לעיל הינו די והותר כדי לשבור, אחת ולתמיד, את הדימוי השלילי של בתי-הכלא הצבאיים. נכון שיש, אולי, חריגות פה-ושם, אולם אלה קיימות גם בבתי-הכלא האזרחיים, והרי כל העם צבא. לכן, אין לדעתי הצדקה לחוציא את הכלל מתוך הפרט ולהסיק מסקנות חפוזות בקשר לגורל החיילים בבתי הכלא.

א. דן, רמח"ג

לעצמנו לפנות אל בעלי-המצפון מבין אנשי-הרוח היחיריים, ליטול חלקם ביצירת עתיד טוב יותר לשני העמים, וזאת עליידי התנגדות לצווי-ההפקעה הפוגעים בסופו של דבר, ולטווח ארוך, באינטרס האמיתי של העם הישראלי, ובאינטרס המשותף לשלום המושתת על ה"צדק ועל ההכרה ההדדית בזכויות שני העמים. כמובן הננו רואים, שהגישה הרישמית הנוכחית אינה מבוססת על ראייה עתידית, למרות ה"רווחים" העכשוויים החולפים. נהפוך הוא, הדבר כרוך בחשי-לכות הרוח-סכנה לשני העמים, מעמיק את הפער הקיים ביניהם ומסרע להשתלבות העם הישראלי בנוף הפני-ליטי של האזור.

בימים אלה, שבהם דנים בבתי-הערבים בישראל בדרגים גבוהים, הננו מאמינים יותר מכלל זמן אחר בצורך בשינוי הגישה הרישמית הקיימת המושתתת על קוצר-ראות מוליטית, ופונים אל התבונה שבנקיטת גי-שה חדשה המכבדת את בני העם האחר, ולוקחת בחשי-בון את דינמיות התמורות בתחומים השונים - במני-שור המקומי, האיזורי והעולמי.

אנו מרכינים ראשנו לכבוד קורבנותינו ועמנו האי-תו, הנאחו באדמת האבות, ובריבונם איננו מאבדים את התיקווה לבלמיית הידרדרות היחסים בין שני העמים.

קבוצת אנשי רוח ערבים * חיפה

השמות שמורים במערכת.

שתי האמיתות זו בצד זו. שלפחות יוגש חומר משלנו, כך שאותו נתין מקומי, באופן מודע או תת-מודע, ישים ליבו למציאות הצד השני של המיתרס, ואז נותר לקוות שבשכל ישר תצטייר תמונה כלשהי, תמונה שיהיה בה חלק גם לאמת שלנו - הישראלים. איבן-האלדון, בעבודתו "אלי-מוקאדימה - מבוא ל-היסטוריה", אומר: "האדם הוא בור מטבע בריאתו, ולומד עלייד רכישת ידע." אבל אנחנו סותרים זאת. אנו איננו לומדים. לא לקח ולא ניסיון. ממשיכים לשקוע בבור הבורות שלנו-עצמנו, מול פני המציאות כמות-שהיא, ובבורות כללית ביחס להסקת מסקנות. יתירה מזו, אנו מניחים לבני-ערב ללמד את הגויים היסטוריה מעוותת, ומציאות הווה כפי שהיא מצטיירת בעיני האומן הערבי. זאת, מבלי להניח על כף-המאזניים את התורה שלנו, ללמד, "להאיר עיני הגויים." חייב לבוא שינוי, התעוררות.

כל ילד ערבי שמקבל סטיית-לחי הופך קדוש, מצולם ומופלארי יותר מאלוויס פרסלי. לעומת זאת, הללי הפוגעים שלהם, נשים וילדים שלנו, רק לפעמים-לפעמים מצויינים בשורה וחצי בשולי עמודי העיתון, כאן ובכל מקום. אז זה אולי שייך למדיניות כללית של עיתון או של מדינה, אבל קיימות דרכים אחרות להציג את מילחמת-הימים שלנו.

הנציגויות שלנו בחו"ל שלוחות ארגונים של חומר מודפס, למי שמבקש. לכל היותר אתה יכול לחלץ חוברת על הציונות או על קיבוץ, לשכן מלמטה או לחבר שקף שמקירחה. זה לא רציני. צריכה לקום כאן מערכת מאורגנת, עם אנשים וחומר יעיל, ולשים קץ - או לפחות להתמודד - לשטיפת-המוח המצויינת של האומנות הערבית. סך-הכל, אורח העולם הוא שופט המתרוצץ בין

רציתי להסב תשומת-לב לבעייה שנשנתכה, כנראה. נוסח החסברה - או, יותר נכון, איי-החסברה של מדינתנו.

אין לי מושג מה המהלכים בקרב הממונים על הנושא בארץ ובעולם. אני מדבר בתור משקיף, הרואה את פני הדברים כפי שרואה אותם כל אזרח העולם שמוגשות לו ערימות-ערימות של הסברה ערבית יעילה וקולעת - ומנגד - דממה מפחידה מצידנו.

אני, במיקרה, סטודנט. ניקח לדוגמה מנות סטור דנטים. שוחה בה מדי יום ריכוז עצום של צעירים, הרוב הגדול סטודנטים מקומיים, השאר זרים. (כמו המנה, קיימים גם מוסדות אוניברסיטאיים אחרים, שבהם מבקר מדיינים, שעתישה, ציבור ענק.) מפחיד. קירות ארוכים מרוחים בסיסמאות, כרזות, פוסטרים ושאר מיני תקשורת המונית - פרו-ערבית. דוכנים עמוסים "כל טוב" של מיטב יוצרי התעמולה האש"פית-ערבית.

בדור של נוער מתמרד, בעל תודעה פוליטית עמוקה, בארצות שקטות יחסית, קיים חיפוש מתמיד אחר מוקדי התעניינות והזדהות. אין כר נרחב ופורה לדוש בו כמו זה שלנו - המזרח-תיכוני.

הציבור הנ"ל, פלוס הציבור הרחב של אזרחים שאינם סטודנטים מקבל, יוסיים, טיפסוף יעיל ומשחד של העמולה, שקשה להישאר אדיש כלפיה. אינני יודע אם הענייפנו מלחילם ברעל הזה, הנשפך בכמויות, אבל מצידנו - הקיפאון מחריד.

יש להתקיף את החסברה האש"פית-ערבית, יש לגמד אותה, למחוץ אותה, והדרך היחידה לכך היא ליצור מערכת יעילה אלף מונים מזו של בני-הדודים. לנצח לגמרי אין סיכוי, אולם לפחות שתועלינה

כלא 6 - בלבן

ברצוני להגיב על הכתבה אודות בתי-הכלא הצבאיים ("העולם הזה" 2022). לדעתי, הכתבה לא היתה במקומה, לאור השיפורים שחלו בתנאי-המעצר בכלא הצבאי (לדעתי).

במאמר שהתפרסם, מתאר המחבר את בתי-הכלא הצבאיים כ"סטאלאגים", דבר שהוא נכון כשלעצמו (שכן המילה "סטאלאג" היא קיצור של המילים ה-גרמניות שטראף לאנה - כלא צבאי). אלא שהמילה "סטאלאג" קיבלה מובן אחר אצל הציבור, בעיקבות אותה סיפרות זולה שתיארה אותם מחנות כריכוז של סטיימין וסאדיסטיים למיניהם.

לאמיתו של דבר, אין זה נכון לגבי מחנות-הכליאה של צה"ל.

בהיותי חייל נשפטי פעמיים לתקופות-מאסר, "קצ-רות" בכלא 6. בפעם הראשונה היה זה בחודש מאי 1972. נשפטיתי אז ל-21 ימי מחבוש, וחיתה זו הפגישה הראשונה שלי עם הכלא. בלייתי בין חומות הכלא שלושה ימים בטרם יצאתי לעבודות-חוץ.

נאמר לי שאני צפוי למעשי-סדום, אבל כלאה ל א ראיתי בלא שבו הייתי, והתא היה ענק (כ-30 מיטות). לא נתקלתי בשום יחסים בין אסירים. היחס של ה-

גילוי-דעת של אמנים ערבים

בני-עמנו במצב של ריבוי טבעי מתמיד, ולפי הסטטיסטיקה הרישמית מיספרם יוכפל אחרי 17 שנה, ולכן הם זקוקים לאדמות אלו למטרות בנייה, חקלאות ופי-תוח. כפרינו וערינו נחנקים מחמת צפיפות האוכלוסייה ומיעוט האדמות. אם מסתכלים על העיר נצרת-עילית אשר נבנתה על אדמות שהופקעו עליידי הממשלה מערי-בני נצרת והכפרים הסמוכים, ועל העיר כרמיאל אשר הוקמה על אדמות שהופקעו מכפרים ערביים סמוכים - אנו רואים שתושבי שתי ערים אלו נהנים ממאות דירות ריקות, כפי שמוכיחים זאת פירוסימי הממשלה - בריבונם מונעות הרושיות שכירת אין קניית דירות אלו מתושבים ערביים שהם זקוקים להם ביותר. עם זאת, השילטונות טוענים ששתי ערים אלו זקוקות ליותר אדי-מות של ערבים, ומודיעים על הפקעות נוספות כדי להרחיב את תוכניות-המיתאר של שתי הערים הנ"ל.

לכן, אנו דוחים צווים אלה, אשר מהווים סיבה יקירת לתוצאות המסוכנות, אשר ליוו את יוס-האדמה ואשר עלולים להחמיק את הקרקע, ולהפקיע את אפי-שרות הדו-שיח הכנה, ליצירת התשתית להבנה אמני-תית. לכן אנו דורשים ביטול צווים אלה לאלתר, למען האינטרסים האמיתיים של שני העמים.

מתוך הכרתנו לרגישות תקופה זו, אנו רואים חובה

מתוך הכרתנו את התפקיד ההיסטורי של המילה ושליחותה בהגנה על הזכויות והערכים הלאומיים והאנושיים - אנו: סופרים, משוררים ואמנים, רואים מחובתנו להדגיש את עמידתנו לצד האדם בהגנתו על כבודו ושוורשו התרבותיים, ולהדגיש את עמידתנו האי-תנה לצד עמנו בהגנתו על אדמתו ועל השתייכותו. על-כן אנו מביעים את התנגדותנו נוכח מיתקפת הדמים אשר הביאה לנפילתם של שישה מבני עמנו, בהגנתם על אדמתם ועל זכות השתייכותם. שעה שאנו מנגנים מיתקפה זו, אנו מבטאים את התעודדות המצ-פון האנושי מבני הסתערות ה,גיאופרימיטיביות", ודורשים העמדת האחראים לדיו, אלה אשר הציפו את יום האדמה בעלילות ודם.

יצוין ששפיות-הידמים במקומות השונים לא היתה מיקרית, וראייה היא שבכפרים ובערים אשר בהם לא התירו "כוחות הביטחון" שם שבתו, הפגינו וערכו עצי-רות-מחאה ללא שפיות-ידמים.

מאז שנת 1948 ועד היום נקטו המוסדות הממלכתיים פעולות שונות ועיקבות לנישול האזרח הערבי בארץ מאדמתו, ולהפרכת כפרינו "בתי-מלון", עלידי כך שהפקיעו מאות אלפי דונמים באמצעות חוקים, צווים שונים ומשונים ובאמצעי-ליכוי, וכן השתלטו על מאות כפרים ועל אדמותיהם לאחר שמחוק כפרים אלה מן המציאות, ושמו ידם על אדמות הווקף.